

„Akrall már belépett volna az oázis határán át a hűsebb árnyékok alá, amikor a fás liget másik oldala felől kiáltozás és hangos dobbanások, nyihogások törték meg a csendet. A zajok elkeveredtek, majd hangosodtak és hamarosan megtelt velük a hely. A harcos ösztönösen kihúzta a kardját, hogy ha kell, védeni tudja az életét. Izmai megfeszültek, tompultsága eltűnt és azt is elfelejtette, hogy szomjas.

Néhány pillanat után embereket látott mindenfelé rohanni. Főleg férfiak szaladtak ide-oda, hogy menedéket keressenek, hogy életüket megmentésük. Rohanva haladtak egyik bokortól vagy fától a másikig, és hol hátrafelé, hol az égre emelve tekintetüket, kémlelték az őket kergetők jelenét. Egyiknél sem volt fegyver, esetleg ha mégis, csupán egy-egy vaskosabb bot. De akik ilyet birtokoltak azok sem várták meg azokat, akik elől menekültek. Néhányójuk fekete bőrű ember volt és Akrallhoz mérve kistermetű, de többségük kreolszínnel élte életét. Ruháik szegényesen lógtak rajtuk, s akin volt is valami az ágyékkötőn kívül, csak egy-egy szoknyaszerű viselet. Szemeiket, hatalmas, tompa és tömzsi orrukat és vaskos ajkukat a rémület torzította el.

A történelem középpontjában a fák közötti apró térség olyan volt, mint egy megtúrt hangyavár, ahol néhány földbe ásott, lángoló raffiakunyhó állt. Az égen, a fák lombjának szintjén ide-oda szálltak a fekete és óriásinak tűnő vérpegazusok. Lent gyér bőrruhát, alig takaró szoknyát és sarut hordó harci nők ültek és fűrészhöz hasonló rövid karddal hadonásztak a védekezők felé. Ébenfekete hajuk tarkójukon többszörös fonatokban volt összerakva, de akadt olyan is, akinek csontpánt fogta homlokára a fénylő hullámokat. Két kerék nélküli, csatafogat is körözött lebegve, melyekből nyílvevesszőket eregető nők gyilkolták a kiszemeltek. A földön a káoszban szintén voltak ugyanilyen támadók és a vértől foltos homokon számtalan itteni asszony, leány feküdt már holtan. Tetemeik szétkaszabolva és darabokra roncsolva terültek el. A férfiak kisebb csoportban álltak arrébb zavartan, és ha eddig nem futottak el annak reményében, hogy hátha megmenekülnek, most életükért küzdöttek.

- Minden férfit látni akarok a döntésemhez! A nőstények pusztulhatnak! – kiáltotta a magasból egy élesebb hangú támadó. Társaitól csak egy félig áttetsző, de mégis fehér köpeny különböztette meg. A hátán tartó vérpegazus szája habzott a visszafogásától, szárnyaival olyan szelet kavart, hogy vadul mozogtak körülötte a fák tetején a széles levelek. Patáin hátul fémkoszorúk fénylettek, szerszámolásán látszott, hogy gazdája annak ellenére sem egyszerű harcos, hogy a kezében neki is ott villogott a recés penge. Arcát hófehér maszk fedte, hosszú hajából oldalt csontfüggők verték finom, de izmos vállait.

Akrall nem nézelődhetett tovább. Egy rátámadó nő ordítva ugrott elé fekete pegazusáról és rászegezte a kardját:

- Dobd el a pengét férfi és úrnőm kiválaszt! – kiáltotta, és lassan kezdte hátra szorítani.
- Nem kérted szépen – felelte a harcos és a másik fegyverének a hegyét elütötte magától.

A két kard fémesen csattant össze. Hol jobbról, hol balról találkozott a két él, és Akrall hamarosan felismerte, hogy méltó ellenfélre akadt. Még akkor is, ha az csak egy kecses, és finom vonású nő.

A rugalmas mozgású támadó gyors volt. Amikor megindított egy sebes tust, vagy épp védekezést, keze nyomán fénycsíkok cikáztak, melyek ködben vesztek el a fűrgeségétől. Karja úgy mozgatta fegyverét, mintha az önmagától akarna minden esetben lecsapni, és olyan vadul döfött néhányszor előre, hogy a férfinak alig sikerült a támadást háritania. A finom bőrű, de mégis izmos lábak szinte táncot jártak Akrall előtt. Forgatták a nőt, előre és visszarántották testét, hogy aztán egy mozdulatnál elérje célját: kiütni az ellenség kezéből a kardját.

- Nem sebezhetlek meg férfi. Add meg magad! - szólt oda és leengedte a fűrészfogó fegyverét.
- Ahogy mondtam az előbb: nem kérted szépen.

Akrall mire kettőt lélegzett volna, a nő már a mellkasán térdelt. A kettejüket ledöntő lendület, s a földhöz való csapódás, a meglepettségtől is kilökte a levegőt a tüdejéből, már mozdulni sem bírt. A gyengének tűnő női karok úgy fonódtak köré, mintha fémsatuba fogták volna, a két izmos comb pedig a homokba nyomta karjait. Lábával és csípőjével még megpróbálta lelökni a rajta ülőt, de az belepréselte a földbe, aztán közelhajolt hozzá.

– Úrnőmnek tetszeni fogsz férfi – mondta, majd mielőtt bármi történhetett volna, megcsókolta. Akrall száját valami édes forróság öntötte el, ami lekúszott a torkán és villámgyorsan megbénította az izmait. Két tenyere görcsbe állt, majd mellkasa előtt összekulcsolódott. Úgy gömbölyödött fel ültő helyzetbe, mint akit láthatatlan kezek gúzsba kötnek.

A rövid csata pillanatok alatt véget ért. A megtámadottak hamarosan ugyanúgy ültek a földön, mint Akrall. Nem szóltak, nem kiáltottak és arcukon nem volt más, mint a legyőzöttek beletörődöttsége. Talán egy tucatnyian lehettek és mire a zaj, meg a por elült, a papnők már mind visszahúzódva várták, hogy vezetőjük hatásával leszálljon közékük.

– Az oázist gyűjtsátok fel! - lépett oda foglyok elé a maszkos nő és intett társainak. – Igyekezzünk, mert hamarosan új alakot kell öltenem!